

— Николай Николаевич! извика Подполковникъ Калитинъ на ротния командиръ, водете ротата напредъ.

Подполковникъ Калитинъ бѣше блѣденъ, но на видъ спокоенъ. Очитъ му свѣтяха, като въглени. Той седеше на коня си право съ издигната глава.

— Павелъ Петровичъ! Добрѣ ще направишъ да слѣзешъ отъ коня, каза Штабсъ-Капитанъ Поповъ на дружинния командиръ, Турцитъ сж близо. . . .

Дружинния командиръ се усмихна, махна съ ржка и отиде напредъ.

Въ това врѣме, когато Штабсъ Кап. Поповъ поведе ротата напредъ, топовната и пушечна стрѣлба по цѣлата позиция бѣше достигнала най голѣмия си прѣдѣлъ. Особенно, стрѣлбата бѣше страшна прѣдъ града. Турскитѣ батареи испращаха своитѣ гранати, прѣимущественно въ града и върху горската батарея, расположена въ центра на позицията. По рѣдко стрѣляха върху 4 фун. батарея, която бѣше расположена на лѣвия ни флангъ.

Върху нашия участъкъ, т. е. върху 3-я дружина Турскитѣ орждия не стрѣляха, тѣй като отпрѣдъ ни имаше градини съ високи клончести дървета, които ни скриваха отъ погледа на Турскитѣ артиллеристи, но отъ това положението на 3-я дружина никакъ не бѣше по сносно, отъ колкото на другитѣ дружини.

3-я знаменна рота, на чело съ ротния си командиръ, стройно и бодро настѣпваше напредъ. Опълченцитѣ бѣха въ възбудено състояние. Очитъ имъ свѣтяха и въ тѣхъ се четеше съзнанието на своя дългъ, рѣшителностъ и отвага. Ротата настѣпваше по съвършено открита мѣстностъ, на която нѣмаше нито едно дръвце. Само на напредъ, въ разстояние на около 300—350 крачки, стърчаха нѣколко отдѣлни бадемови дървета, за туй пъкъ цѣлото пространство бѣ покрито съ кръстци отъ поженатитѣ нивя. А отъ юго-источната частъ на града до с. Айданлий цѣлата мѣстностъ бѣ покрита съ роскошни фруктови градини и орѣшакъ. Тукъ между тѣзи дървета се виждаха Турски пѣхотни колони, а прѣдъ тѣхъ залѣгнала между кръстцитѣ гжста неприятелска верига.